

M A G

Mindennapok Gárdonyiban

VI. évf. 9-10. szám

2012. május-június

www.gardonyi.eger-sulinet.hu/iskolaújság

"Ballagás 2012"

M Á J U S

3. A közös szerenád

Az iskola előtti téren ez évben is szerenádokat adtak a végzős diákjaink tiszteletük és hálájuk jeleként tanáraiknak, akik ezt illő módon meg is köszönték.

4. A ballagás

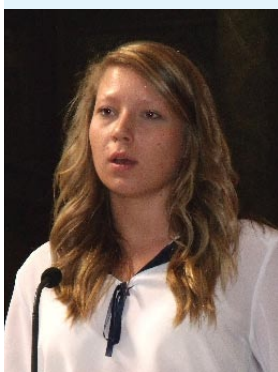
A kisharang szavára az osztályteremből az osztályok elindultak, végigmentek a folyosókon, az udvaron, ki a Széchenyi utcára, majd a bazilikáig. Útjukat a sorfalat álló diáktársaik jelezték. A menet élén az iskolazászló haladt, s négy rézfűvös ballagási dalokat játszott.

Az ünnepi szentmisét Soós Tamás atya, iskolánk megbízott spirituális ve-

zetője, Hugyecz János atya, a Szent Bernát templom plébánosa tartotta. Tamás atya prédikációjában hangsúlyozta: „Hallottuk az evangéliumban Jézus búcsúbeszédének mondatait. Ezeket a mondatokat akarja most itt az érettségi előtt a ballagó diákoknak a fülébe sügni, a lelkébe vésní: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem.” S nektek az a feladatotok, hogy hívó, gyermeki szívvel hagyatkozzatok Reá. Higgyetek benne, aki – megint az Ő szavaival – „az út, az igazság és az élet.” Mert sok utat kínál fel nekünk, nektek a nagyvilág. De az igaz út Jézus. Kétezer év garanciája az, hogy aki nem hagyja ki életéből, ballagásából, földi zárandokútjából Jézust, megtapasztalhatja segítő, áldó, természetfeletti ajándékait, kegyelmét. Nem úgy, ahogy mi akarjuk, hanem úgy, ahogy ő akarja, mert az Ő gondolatai nem a mi gondolataink. Vigyétek magatokkal Szent Bernát lelkiességét, lángoljatok és világítsatok továbbra is ebben a sötét világban! ...”

A ballagási ünnepség konferansziéja Nagy Zsófia 10.K osztályos tanuló, aki köszöntötte Saárossy Kinga asszonyt (GGG'72), Eger Megyei Jogú Város alpolgármesterét, Ballagó Zoltán urat, a Heves Megyei Kormányhivatal Oktatási Főosztályának vezetőjét, a kedves szülőket, hozzátartozókat, az iskola tanárait, diákjait és a ballagó diákokat.

A Himnusz eléneklése után Sebők Eszter 12.K osztályos tanuló, a Diákönkormányzat elnöke beszédében így búcsúzott diák-társaitól: „... Életed legszebb időszaka a gimnazista évek. Tanáraid, barátaid, a gárdonyis szokások még elevenen élnek benned, de a felejthetetlenek hitt emlékek az évek múlásával elhalványulnak, de eltűnni soha nem fognak. Bizonyára vissza is térsz majd feleleveníteni a felhőtlen diákévek önfeledt pillanatait, bár ti is tudjátok, ugyanolyan már soha sem lesz. Teljesítetted, amit akartál, megragadtál minden lehető-

séget, barátokra leltél, megmutattad a legjobb oldaladat, befogadtad a tudást, amit felkínáltak, amire még szükséged lesz, hiszen még nagy út áll előtted. „Nézz vissza most egy percre, nézz az útra, / Nézd meg, mit tett, mit alkotott a munka, / Nézz vissza... aztán ismét csak előre, / S indulj tovább az alkotó jövőbe.” – Kiss Jenő szavaival búcsúzom tőletek.

Kívánok ezernyi mosolyt, erőt, kitartást, és sok sikert.”

Leszkóczi Nóra 13.E osztályos tanuló József Attila Születésnapodra című költeményét szavalta el. Jóna Sára 7.C osztályos tanuló pedig a magyar népdalokból kötött csokrot nyújtott át a ballagóknak.

Császár Anett 13.K osztályos diák búcsúzó beszédében a következőket mondta: „... Még magunkon érezzük

szüleink és tanáraink óvó tekintetét, amely végig el fog kísérni minket. Természetes dolog, hogy féltenek bennünket, hiszen ez lesz az első alkalom, amikor saját lábunkon kell megállni egyedül vállalva felelősséget tetteinkért. Ám nem kell aggódnunk miattunk, hiszen felnőtte értünk, és az itt töltött 5 vagy 8 év alatt belénk ivódott az a tudás és erkölcsi norma, amely rendíthetetlenül tesz minket, így nincs olyan magas hegy, amelyet ne tudnánk meghódítani, és nincs olyan akadály, amelyet ne lehetne elsöpörni. Mi itt kincsekhez jutottunk, melyeket tarisznyánkban magunkkal viszünk. Megkaptuk az önfegyelem rubintját, a remény smaragdját, az önbecsülés és a tisztelet aranyát és mind közül a legfontosabbat: a hit szikrázó gyémántját, mely a legnagyobb sötétségben is fényével utat mutat, vezet minket. Ezt mind itt adták tovább örökségül szüleink és tanáraink. Reméljük, megbocsátják kisebb-nagyobb bojtásainkat, melyek testünk-lelkünk formálódásában játszottak kulcsfontosságú szerepet, hiszen tudjuk, hibájából is tanul az ember. Ezek ellenére reméljük, szeretettel gondolnak majd vissza ránk. Engedjék meg, hogy köszönetet mond-

junk mindenért. Szeretnénk megköszönni a jó szót, bátorítást, apró mosolyt, a dorgálást, a sok-sok törődést, valamint kitaró és áldozatos munkájukat. ...”

Kozma Luca 12.C osztályos tanuló a ballagó diákok nevében felkötötte a búcsúzás szalagját az iskolánk zászlájára.

Varga B. János igazgató úr ünnepi

beszédében szólt arról, hogy: „... A ballagódiákok vállára tarisznyát tesznek, mely jelkép. Ajándék, melyet a búcsúzó kap, hiszen

elmegy tőlünk. Azt az ajándékot, amely örökre az övé, a ballagó diák nem a ballagása pillanatában kapja kézhez, hanem a szorgos, kitaró munkát követelő nyolc vagy öt év során.

Kedves Diákok! Gyakran éreztétek úgy, hogy az ajándékot nem bírjátok tovább vinni, nehéz a teher, könnyen csábító, járhatóbb utak is vannak. Lettettétek a tarisznyából a feleslegesnek gondolt terheket, de tanáraitok és az osztályfőnökök azon dolgoztak, hogy a tarisznya egyre tartalmasabb és használhatóbb dolgokat tartalmazzanak. Mit raktunk évek alatt ebbe a tarisznyába? Megőriztük és ébren tartottuk bennetek az embert mindig is jellemző érdeklődést a teremtett világ szépségei iránt. Arra neveltünk benneteket, hogy a racionális érvekkel alátámasztott gondolkodás, a tudományok tisztelete fontos feltétele annak, hogy hitünk és tudásunk harmonikus egységet alkosson. Tanulmányi eredményeitekről tanúskodnak a hamarosan átadásra kerülő bizonyítványok. Minket, a tudományokban való elmélyülésen túl az egész ember fejlesztése motivált, hogy olyan személyiségek legyetek, akik tudják, hogy a személyes boldogulásotokon túl a hazájukat is szolgálhatják. Ugyanakkor magatartásunkkal, mindennapi rendszeres munkánkkal szerettük volna elérni azt, hogy mindenki lássa rajtatok, hogy tartoztok valahová. Viselkedésetek, közösséget formáló igényességetek, belső tartásotok elárulja, hogy gárdonyisok vagytok, és hiteteket ebben a modern világban is meg tud-

játok élni. Egy közösség tagja vagytok, melynek egyesek szerint nem is tudatos, de szilárd, az emberi életet formáló értékrendje van. Büszkék vagyunk rátok, hogy ezt választottátok.

Kívánom valamennyiünk nevében, hogy életetek nehéz pillanataiban is kitartsatok mellette. Ez az értékrend teszi magabiztossá és kiszámíthatóvá döntéseiteket. Sokszor megfélekedezünk róla, talán úgy gondoljuk, hogy nincs is szükségünk rá, hiszen azzal a tudással, amellyel felvérteztek bennünket mindent meg tudunk oldani. Aztán kiderül, hogy mégsem. Ekkor hagyatkozhatunk a több ezer éves hagyományokra, biztos támpontot kapunk. Ahogy a csillagok az égen is pontosan tudják, hogy mely rend alapján kell útjukat folytatni. Ha a tudomány és a szilárd értékrend utáni vágy hatja át mindennapjaitokat, és mindez belülről fakadó igénnyé válik, akkor biztosan haladhattok a következő állomás felé, számadásotok is jeles lesz. Hivatásotok van, teljesítsétek be. Tarisznyátokban megtaláljátok Immanuel Kant német filozófus gondolatait, mely nagyon jól összefoglalja az előbb említetteket. Szeretettel adom a kollégáim és magam nevében. „Két dolog tölti el lelkemet ... tisztelettel és csodálattal, minél többször és tartósbabban foglalkozik vele gondolkodásom: a csillagos ég felettem és az erkölcsi törvény bennem.”

Molnár Krisztina (13. A), Császár Anett, Szigili Blanka (13. K), Kozma Luca (12.C), Molnár Flóra Csilla (13. E), a kollégisták közül Leszkóczy Nóra (13.A), Kereskai Melinda (12.C) az iskola legrangosabb díjában, a Gárdonyi-díjban részesültek, mert éveken át kitűnő tanulmányok mellett országos versenyeken is szerepeltek, s öregbítették ciszterci iskolánk hírnevét. A több évtizeden át széles körű műveltségéről tanúságot tevő, szaktárgya iránt őszintén lelkesedő, a kultúrát és az idegen nyelvet magas szinten oktató, nyelvvizsgákra és versenyekre felkészítő, az angliai kirándulásokat fáradhatatlanul szervező Örsiné Molh Szilvia tanárnő szintén Gárdonyi-díjat kapott.

Dr. Molnár Miklós úr, a Ciszterci

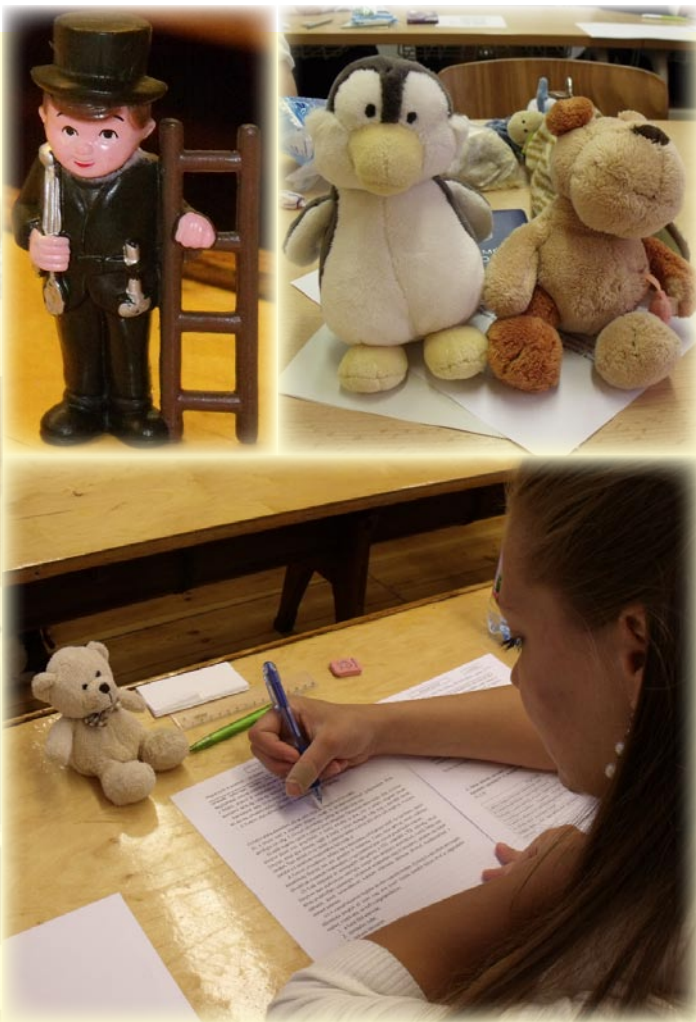
Diákszövetség Egri Osztályának elnöke ebben a tanévben jutalomban részesítette Varga Ábel 13.A, Marczis Viktória 13.K, Marton Kata 12.C, Szendrei Júlia 13.E osztályos tanulót, mert keresztény-katolikus hitélete és erkölcsi magatartása példaértékű. Dr. Hibay György, egykori ciszterci diák végakaratára szerint jutalomban részesülnek azok, akik ciszterci diákként példásan képviselték iskolájuk szellemiségét és lelkiségét. Ez évi jutalmazottak: Horváth Ráhel Anna 13.A, Cseh András 13.K, Hermann Johanna 12.C, Majoros Roland 13.E.

Igazgatói könyvjutalomban részesültek kiváló tanulmányi eredményükért, illetve közösségi munkájukért: Kotroczó Barbara, Fodor Fruzsina, Nyeste Henrietta Tóth Eszter 13.A, Jávorszki Dorina, Karanyicz Sára, Beniczky Péter 12.C, Bárándi Dóra, Barna Boglárka, Csernyik Orsolya, Kelemen Tünde 13.K osztályos tanulók.

A ballagási műsor a Szózat közös eléneklésével ért véget.

4-25. Írásbeli vizsgák közép és emeltszinten.

Íme, ez is eljött. A végzősök már nagyon várták e napot. Kívánjuk, hogy a feladatok könnyűek legyenek, s sok jó jegyet tudjanak szerezni az írásbeli, majd a szóbeli vizsgákon.

5. Egy nagykövet járt iskolánkban.

210 októberében már járt iskolánkban Orsós Zsolt. Válogatott csörgőlabdázóként megbízott nagykövete a szolidaritásnak. Látássérültként járja az ország középiskoláit, hogy a látó diákoknak meséljen a sorstársai mindennapjairól.

A mostani látogatását *dr. Loboczkyné Hársai Ibolya* tanárnő szervezte meg, s így a 10.E osztály tanulói találkozhattak Zsolttal.

Az első órában a tanulók kérdéseire válaszolva Zsolt elmondta, hogy ötévesen zöldhályogműtéten esett át, s vesztette el szeme világát. (Testvére 3 múlva szintén megvakult.) Az iskolát már Budapesten kezdte először vak társakkal, majd hatodikos korától látó gyerekekkel járt egy osztályba. Egy évig járt jogi egyetemre, majd a TF-en diplomázott. A csörgőlabda sporttal a Vakok és Gyengénlátók Intézetében ismerkedett meg. Tagja volt a korosztályos válogatottnak, 1996 óta felnőtt kerettag. 2001-ben Európa-bajnoki címet és Világkupa győzelmet ért el a csapat. Aztán a mindenapok örömei és nehézségei is szóba kerültek.

A második órában a tornateremben bemutatót tartott, s a diákok is kipóbálhatták, hogy milyen csörgőlabdával játszani.

20. Érseki jutalom.

Dr. Ternyák Csaba érsek atya az Egri Főegyházmegye területén működő 28 katolikus iskola és diákotthon legkiválóbb diákjait ünnepi szentmise végén emlékkönyvvel és dicséző oklevéllel jutalmazta.

Az iskolavezetés az osztályfőnökök javaslatára az alábbi tanulókat terjesztette fel az érseki jutalomra: *Hegedűs János 12.E, Szert Balázs 12.A* és a 11.E osztály Rózsafüzér-csoportja: *Fodor Kamilla, Fülöp Alexandra, Kovács Dóra* és *Somogyi Viktória*. Az Érseki Szent József Kollégium felterjesztése alapján pedig *Lucskai Gábor 12.E* osz-

tályos tanuló kapta meg a jutalmat.

Az érsek atya prédikációjában kiemelte: „a társadalmak is alapvetően két részre oszthatóak: van, amelyik a tulajdont, a birtoklást állítja előtérbe, és van, amelyik az embert állítja középpontba. Katolikus iskoláinkban az utóbbi eszményt szeretnénk megvalósítani. Ti vagytok a legfőbb érték az egyház és szüleitek számára is! Emiatt van az, hogy sok időt szánnak rátok szüleitek, tanítóitok és tanáraitok egyaránt. Ezért érezhetitek igazán, hogy ti vagytok a legfőbb érték.” ... a maradandó gyümölcsökhöz tartoznak a tanév során elvégzett feladatok, és az azokkal elért

eredmények is. Itt nem kizárólag a tanulmányi eredményekre kell gondolni, hanem a különböző karitatív vagy kulturális és sporttevékenységre is. Ezért fontos, hogy az iskolánapon megjutalmazzák azokat, akik jól teljesítettek. A világ is látni fogja ugyanis, hogy az egyházi iskolákban a tanulók maradandó értékeket sajátítanak el. Eközben nem szabad elfelejtenünk, hogy ezek forrása maga Jézus Krisztus. Neki köszönhetjük ezeket, és az Ő élete példája alapján vagyunk képesek ezek elsajátítására is. Legyetek büszkék arra, hogy katolikus iskolába járhattok” - zárta buzdítását az érsek atya.

J Ű N I U S

6. Rendhagyó történelem óra

Az 5. és a 10. évfolyam tanulóit látta vendégül Kürti Péter hagyományörző a kazah mintára készített sátrában. S közben mesélt honfoglaló őseink mindennapjairól. Arról, hogyan illet (illetik) viselkedni a jurtában. Aztán arról, hogy milyen volt a férfiak és a nők öltözködése. S

közben néhány szerencsés át is öltöztetett. (Íme az egyik.) Szóba került, hogy mit ettek, mit ittak őseink, milyen eszközeik voltak, milyen volt ezek díszítése. Őseink szellemi kultúrája, a népmesék és a népdalok formavilága, a táltosok szerepe mellett a legtöbb szó a magyarok harcművészetéről esett.

7. A trianoni diktátum évfordulója a „nemzeti összefogás napja”. Erre az alkalomra hívtuk iskolánkba Takaró Mihály irodalomtörténészt, hogy tartson előadást Trianon a magyar irodalomban címmel. Előadásából idézünk néhány fontos gondolatot.

Ha ma kinyitjuk a 11-es, 12-es irodalomkönyveket, találkozzunk Móriczsal, Kosztolányival, Babitscsal,

Tóth Árpáddal, Adyval, Karinthyval, akik valamennyien a Nyugat című folyóirathoz tartoztak. Ahhoz a laphoz, amelynek legnagyobb példányszáma 900 volt, 1932-ben 340 példány. A nemzeti konzervatív hetilapját, Herczeg Ferenc jegyezte lapot, az Új Időket, hetente 30000-en olvasták, 1933-ban 40.0000-en. A Nyugatról tanultok, az Új Időkről nem.

1920. jún.4-én nemcsak egy politikai nagyhatalom szűnt meg, hanem kulturális értelemben az egységes magyar irodalom 3 pólusúvá vált:

1. a városi, liberális irodalom a Nyugattal;
2. a nemzeti konzervatív irodalom.
3. a kényszerből született erdélyi irodalom, a transzszilvánizmus. Jelentése: erdélyiség, erdélyi gondolat. A magyar nyelv Romániában kisebbségi lett, a 2 milliónyi magyar pedig üldözött. S ebben a helyzetben Kós Károly 1921-ben a Kiáltó szó kiáltványában új jelszót ad: Erdély. A helyzet értékelésére Áprily Lajos kitalálta a kagyló és a gyöngy metafóráját. Ahogy a kagyló fájdmájából megszületik az igazgyöngy, úgy születik meg a nép kollektív fájdmájából az új művészet, amelynek lényege az erkölcsközpontúság. Lapjuk az erdélyi Helikon, Áprily Lajossal és Reményik Sándorral.

Herczeg Ferenc volt Magyarország első Nobel-díjra jelölt írója. 1925-ben jelölte őt a bizottság Az élet kapuja című művéért, amelyet ekkor Európában 14 nyelven lehetett olvasni. Tormay Cecilt 1936-ban és 37-ben jelölték Nobel-díjra. Gyóni Géza, a „világháború Petőfije”, mert 1917. júl. 25-én, napra

pontosan a 33. születésnapján halt meg. 1934-ben az angol akadémia irodalomtudományi pályázatán az 1914-ben írt Csak egy éjszakára ... című versével elnyerte a legjobb világháborús költő címet, a művet akkor már 10 nyelvre lefordították. Ők valamennyien a nemzeti konzervatív irodalom képviselői, akik Európában ismertek voltak. S akkor Európában nem is tudták, hogy Ady Endre létezett. Ma Magyarországon sokan nem tudják, ki volt Herczeg Ferenc, Tormay Cécile, Gyóni Géza, mert nem tanulták, nem tanulhatták.

1948-ban az egypárti kommunista diktatúra mellé kiépült a nézetdiktatúra és az ízlésterror, amelynek korszakait jelzi Révai József és Aczél György. Törekvésük az volt, hogy mindent és mindenkit ki kell seperni a magyar irodalomból, akit nem tudnak az osztályharc az eszközévé tenni. Tehát nem az alkotás értéke alapján kerül be az író az irodalomba, hanem a világnézet szerint. Az értékelvű kánon helyett megjelent a világnézetelvű kánon. Aki nem használható a kommunizmus építésében, azt kisépérték. Így aztán az összes száműzött írónak - pl. Szabó Dezső, Dsida Jenő, Wass Albert, Makai Sándor - 3 tulajdonsága volt:

1. valódi nemzeti sorskérdésekről írt, nem színes ceruzákról álmódott;
2. nemzeti, patrióta szemmel közelített a témához, amit összetévesztenek a sovinizmussal, a nacionalizmussal;
3. keresztények, kereszténynek voltak.

A 3 pólusból csak egy maradt 1948 után, mert ez az irányzat volt, amelynek alkotói radikálisan bíralták az 1000 éves Magyarországot, s így hozzájárultak ahhoz, hogy az leomoljon. A probléma azonban az, hogy a nyugatosoknak is fájt Trianon. Az 1968-as Babits Mihály kritikai összes 588. oldalán ez olvasható: „Gyűjteményünk nem tartalmazza a költő néhány olyan versét, amely irredenta hangjával sértetheti a szomszéd népek nemzeti érzést. Elhagytuk a következő költeményeket: Vásár, Szittál-e lassú mérgeket?, Csonka Magyarország, Áldás a magyarra, Erdély. Ugyanílyen okból elhagytuk a következő versek egy-egy versszakát is: Dal az esztergomi bazilikáról 4. vsz.; Hazám 3. vsz.; Ezerkilencszáznegyven 3. vsz. A szerkesztőbizottság tagjai: Illyés Gyula, Keresztury Dezső.” S ugyanez a törekvésük ma is bizonyos baloldali erőknél, hogy ne

tudjunk emlékezni arra, hogy mi történt velünk, magyarokkal. Mert amit nem tudunk, az nincs. 1968-ban fontosabb volt, hogy ne sértsük a szomszéd népeket. Elrabolták a területeinket, a testvéreinket, s ne sértsük meg őket. S hogy velünk, magyarokkal nem volt gondjuk. Generációk nőttek, nőnek fel, s fogalmuk sincs, hogy mi történt a nagyapjukkal, a dédapjukkal. Arról az érzésről, amit Kosztolányi 1922-ben az Új Nemzedékben így fogalmazott meg: „Ebbe csak beledögleni lehet.”

Attól féltek, tehát 1948-tól folyamatosan, hogy internacionalista nevelésük nem ért célt, s magyar emberek magyar érzelmekkel, magyar gondolatokkal fognak felnőni, mert igaza van Illyés Gyulának: „Magyar az, akinek fáj Trianon.”

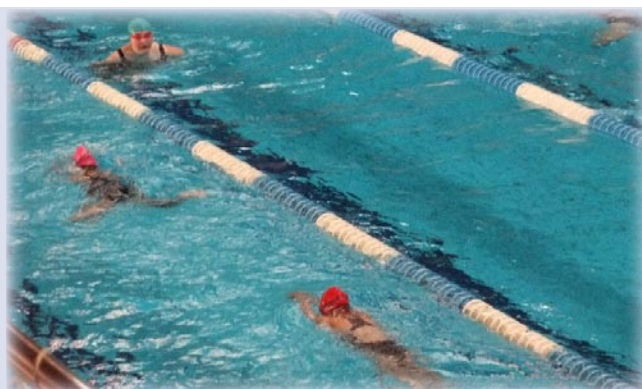
Az aláírás napján félőtkor Magyarországon megszólaltak a gyárszirenék, a harangok zúgtak, s az egész ország sírt. A fájdalmat megörökítették a költők. Juhász Gyula megírta a Trianon című versét. Az összes verseinek kiadásában - természetesen - nincs benne. Tóth Árpád megírta a Tejút alatt című versét. Ez sem található kötetben. Kosztolányi szerkesztette a Vértő Magyarország című kötetet, amelyben publikált Gárdonyi Géza, Schöppflin Aladár, Krúdy Gyula, Hevesi Sándor, Zilahy Lajos, Jászai Mari írásának a címe: Hazaárulás. Kosztolányi Az égi jogász novellájával, amelyet mindig kihagytak a novellásköteteiből.

Az írók legjava elkezdte kutatni, hogy miért történhetett meg Trianon. Az első Szabó Dezső, aki 1919-ben megjelent regényében, Az elsodort faluban már megírja, miért fogjuk elveszíteni Erdélyt. A regény arról szól, hogy mi történt Erdélyben az utolsó ötven évben. S megírja, a magyarság legnagyobb tragédiája, bűne: az önfeladás. Az „ez van” morál, „ezt dobta a gép”.

A legmagyarabb nyugatos Juhász Gyula, mert ő siratja a legmegrendítőbb versekben a régi Magyarországot, mert életének állomásait vették el tőle úgy, hogy nem is látogathatta meg többet. Ebből a fájdalomból született meg a Testamentom és a Trianon című vers. Az utóbbinak visszatérő gondolata: „Nem kell beszélni róla sohasem, De mindig, mindig gondoljunk rá.”

14. Úszóvizsga az 5., 6. és 9. évfolyamon.

Hagyományosan a tanév utolsó hetében kerül sor iskolánkban az „úszóérettségi”-re, amelyet az első évfolyam tanulói tehetnek le. (Az idén nem a tudatlanság, hanem a fürdés öröme és lehetősége folytán a 6. C osztály ismételtetett is.) A vizsgázók teljesítményével a testnevelő tanárok elégedettek voltak, bár 12 tanulónak október folyamán ismételniük kell, mert még nem eléggé biztos a tudásuk. De *Bóta Mariann* tanárnő abban bíz, hogy az elkezdődött a nyári szünetben mindenkinek -úszni tudóknak és nem tudóknak - lesz elegendő ideje és módja a hiányok pótlására.

14. Pedagógusnapon.

Az iskolánk énekkara és zenekara a tanév kulturális műsoraiból összeállított programmal köszöntötte a tanárokat. Újra felcsendült a karácsonyi koncert, a kollégiumi szentmisék egy-egy éneke, de hallhatuk Bartók muzsikája mellett a Gavel testvérek Őszi dalát, egy gitárimprovizációt és a Siyahamba című zulu népdalt is, a „tanáriból hallható hangok illusztrációja”-ként. Tóth Árpád Köszönöm című verse az nyugdíjba vonuló *Némegy Lászlóné* irodai dolgozóinak és *Mlinkó Lászlóné* tanárnőnek különösen is szólt. A műsor után közös ebéd várta az ünnepeket.

22. Te Deum – tanévzáró ünnepi szentmise a bazilikában.

A 11. órakor kezdődött hálaadó szentmisét *Soós Tamás* atya celebrálta.

A Te Deum eléneklése zárta a szentmisét, a Himnusz pedig a tanévzáró ünnepséget nyitotta meg. Az ünnepség konferansziéja *Gyarmati Zsófia 12.K* osztályos tanuló volt. Először *Gyevai Bianka 12.K* osztályos tanuló elszavaltta *Reviczky Gyula*: Isten című versét. Ezután *Varga B. János* igazgató úr beszéde következett:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tisztelettel köszöntöm kedves kollégáimat és a diákokat, hozzátartozókat a 2011/2012-es tanév lezárását jelentő ünnepünkön, a Te Deumon. Azért jöttünk ide, mert valami befejeződött és úgy illik, hogy hálát adjunk érte.

De mi az, amit befejeztünk és befejeztük-e egyáltalán?

Nem is olyan régen pünkösdi ünnepén, gárdonyis zarándokok egy kisebb csapata állt Zetelaka központján átfolyó patak partján, és szinte ösztönösen, első csodálkozásából magához térve, néhány gyermek rögtön lehajolt, és felvett egy-egy kavicsot, melyet bedobott a vízbe, vagy eltett emlékébe. Mielőtt elhajította vagy eltette, megvizsgálta, megtapogatta, elég sima-e. Ha nem találta jónak, újat keresett, mondván, gondolván még nincs készen, a célnak még nem felel meg. A sima felületű, lapos kavics a jó, melyet az eltelt idő alatt a víz csiszolt, koptatott simára. Az idő nyomát viseli magán. A víz elvégezte rajta a munkát. Formát adott neki.

Mai rohanó világunkban minden arról szól, hogy mikor és milyen gyorsan tudunk valamit elérni. Nem szeretjük az időt, mint tényezőt figyelembe venni, mintha nem is létezne, szívesen megfedkezünk róla. Pedig mindennek megvan a rendje, törvénye. Gondol-

junk csak a csillagok vagy a bolygók mozgására, hiszen évezredek óta járnak útjukat. Mi, emberek térben és időben gondolkodunk, ez alapvető szemléleti formánk. Ahhoz, hogy a kavics kerek és sima legyen, formája kialakuljon, letisztuljon, sok száz, ezer évnek kellett eltelnie. Ahhoz, hogy a virág, a növény kifejlődjön - emlékezzünk az évnnyitóra -, fényre és időre van szüksége. A jó és alapos eredményekhez időre van szükség. Számot adni jöttünk a munkánkról, melyet azért végzünk, hogy a tanulmányaink végén bátran mondhassuk, a munkát elvégeztük, a feladatra, melyre a Teremtőnk szán minket, készen vagyunk. Most, a nyári szünet kezdetekor nem is gondoltok arra, hogy az a tevékenység, melyet most úgy gondoljátok egy időre szüneteltettek - a tanulás – egész életetekben át elkísér benneteket.

... Azt az elméleti tudást, melyet megszereztetek, kell megélnetek a nyári szünet mindennapjaiban. A tanév során az időt arra kellett fordítanotok, hogy az emberiség által feljegyzett tudásból a lehető legtöbbet elsajátítsatok. A 2011/2012. tanévben nagyon sok, szép eredmény született, melyekre büszkék lehetünk. Az intézményben 797 tanulót értékeltünk, ebből 98 tanuló kitűnő eredményt ért el, az iskola tanulmányi átlaga 4,2. Az eredményes és sikeres munkát végeztek most jutalomban részesülnek, melyet itt, a gárdonyisok közössége előtt adunk át. Gratulálok mindannyitoknak a kitartó rendszeres, eredményes munkáért.

Alekszanyan Amanda, Bozsik Hermina, Csöke Karolina, Juhász Péter, Kompos Anna, Szűcs Kinga, Türk Lili, Veres Botond József, Árvai Adél Laura, Barna Borbála, Berecz Viktória, Saját Adél Stefánia, Galik Zoltán György 5.C; Árvai Dóra Kata, Fazekas Anna, Kadlott Petra, Pintér Emese Mária 6.C; Jurányi Viktória, Kovács Boglárka, Marton Veronika, Sasi Kira, Zsindely Bettina 7.C; Sulyok Valentina 8.C; Szauer Marcell 9.A; Babiczki Viktória Zsófia, Gróf Tamás 9.C; Toldi László Arnold 9.E; Pető Katalin 9.A; Ircsik Péter 10.A; Mlinkó Péter 10.C; Poczkó Miklós Norbert 10.D; Veres Krisztina Noémi 10.E; Nagy Zsófia 10.K; Dsupin Viola Virág 11.A; Bakos Friederika, Szendrei Lidia,

Nyíri Tamás 11.C; Lólé Vivien 11.E; Ballagó Júlia 11.K; Barkóczi Dávid, Szabó Réka 12.A, Hegedűs János 12.E, Sebők Eszter, Horváth Kitti 12.K.

Ez a tudás nem csak a tiétek. Ezért megdolgoztak az előttek élő generációk, átadták nektek, de nektek is felelősségetek van a megőrzésében és a továbbadásában. Felelősségetekre Newton gondolatával hívom fel figyelmeteket, melyben arról szól, hogy azokat az általatok jól ismert fizikai törvényeket a közösség segítségével nélkül, az öt megelőző tudósok eredményei nélkül nem tudta volna elérni. „Ha távolabbra láttam másoknál, azt azért tehettem, mert óriások vállán álltam.”

A társadalomról vallott felfogásunk szerint tudjuk, hogy az ember társas lény. Tudásotok csak akkor ér valamit, ha azt a közösség érdekében használjátok fel. Felelősek vagytok embertársaitokért is. Útravalóul, gondolatéberestőnek a nyárra egy mese befejező gondolataival búszúzom, mely meghatározza jeleneteket, valamint értékes és reményteli jövőt biztosít számotokra:

Ha őszinteséget vettek el, bizalmat arattok. Ha jóságot vettek el, barátokat arattok. Ha alázatot vettek el, nagyszerúséget arattok. Ha kitartást vettek el, elégedettséget arattok. Ha megfontoltságot vettek el, reményteli kilátást arattok. Ha kemény munkát vettek el, sikert arattok. Tehát vigyázzatok, hogy mit vettek el ma, mert ez határozza meg, mit fogtok később learatni.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

A 2011/2012-es tanévet e gondolatokkal bezárom.

A tanévzáró befejező részében József Attila: Áldalak búval, vigalommal Vízy Márton által megzenésített versét *Pál Márton 11.K* osztályos tanuló énekelte el, gitáron *Bisztriczki Zoltán* tanár úr kísérte. Majd a Szózat eléneklésével véget ért az ünnepség. És már csak a bizonyítványok kiosztása következett az osztálytermekben, s elkezdődhetett

a **VAKÁCIÓ!**

Ahogy a barátságok születnek

2012. június 22-én egy sereg izgatott gyerek és szüleik toporogtak a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium előtt, hogy az oly régóta várt cserediájkuk megérkezzen. Szerencsémre én is közöttük lehettem. Vegyes érzelmekkel váraкоztam a kapunál. Egyszerre voltam kíváncsi, és be kell vallanom, féltém is. Mi lesz, ha nem értek szót a partneremmel? Mi lesz, ha nem tetszik neki a környezet, ahová hazaviszem, vagy éppen számára nem lesz szimpatikus a családom? Este tíz óra után, amikor a kisbusz begurult, és megpillantottam, valamint köszöntöttem a német diáktársamat, minden félelmem ellillant.

A hétvégét mindenki a vendég diákjával együtt töltötte családi körben. A kezdeti nehézségek ellenére - mint a német nyelvű kommunikáció - mindenki remekül érezte magát mind magyar, mind német részről. A családok is szívükbe zárták a kedves, szerény és barátságos vendégüket.

Mint hétfőn a német diákok beszámolójából is kiderült, amelyre már Egerben, Iskolánk kolléglumában került sor, ők is hasonlóan érezték magukat a hétvégén. Mindenki nagy meglepetésére a magyar ételek, valamint a számukra szokatlanul meleg időjárás nyerte el a tetszésüket. A hétfői napon a megismerkedésé és a város felfedezésé volt a főszerep, amit egy játékos feladattal tették számunkra érdekesebbé a programokat szervező pedagógusok. Ezt vegyes csapatokban hajtottuk végre, így a nevezetességek megtekintése mellett megismertük egymást, és összekovácsolódtunk.

A hét tovább részében is azon volt a hangsúly, hogy minél több időt töltsünk együtt a német diákokkal, és mi, magyar fiatalok tanuljuk tőlük a német nyelvet.

A hét közepére barátságok szövődtek a cserediá-

kok között, és ezek - reményeim szerint - megmaradnak a továbbiakban is.

Szeptemberben rajtunk lesz a sor, hogy ellátogat-

hassunk egy hétre a németországi Olpéba, ahol ismét találkozhatunk újdonsült barátainkkal. Ez hét rengeteg meglepetést, örömet és gazdag német szóincset ajándékozott nekem, és ezt a cserediák-kapcsolatot szervező pedagógusoknak köszönhetem, nélkülük talán soha nem lett volna részem ilyen élményben. Igaz, még csak június van, a nyár eleje, de alig várom, hogy ismét szeptember legyen, és találkozhatassak új barátaimmal.

Veres Krisztina 10.E

14-25. A Középszintű szóbeli érettségi vizsgák pillanatai.

Une jeune fille ...

A Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium 13.K osztályos diákja, Császár Anett a 7. helyet szerezte meg francia nyelvből az OKTV országos döntőjében. A tanulót és felkészítő tanárát, Kádár Judit tanárnőt kérdeztem meg a sikerhez vezető útról.

Anett, miért választottad második idegen nyelvként a franciát?

Anett: Az egész akkor kezdődött, amikor 9. osztályos voltam. Édesapám motoros szerelő volt, és egyik napon egy francia fiú hozta el a motorját átvizsgáltatni. A fiú nem beszélt magyarul, angolul is alig-alig. Apa szólt nekem, hogy tartsam szóval, és beszélgessek vele angolul, amíg ő a motorral foglalkozik. A mondanójába a fiú akaratlanul is belebecsempészett egy-egy francia szót. A kiejtés alapján annyira megtetszett a nyelv, hogy elhatároztam, egyszer megfogok tanulni franciául. Erre legközelebb alkalom 10. osztályban nyílt, amikor második idegen nyelvet kellett választani. Nem sokat hezitáltam, a franciát jelöltem be, és egyáltalán nem bántam meg választásomat. Bár a kezdeti nehézségeken nem volt könnyű felülkerekedni, sikerült beleszeretnem a nyelvbe annyira, hogy már a részememé vált.

Tanárnő: Sajnos a versenykiírás nem

Tanárnő: Sajnos a versenykiírás nem elég részletes, és a 2. és 3. fordulók előző feladatsorai sem találhatóak meg az OH honlapján, így nehéz a felkészülés. Szerencsére Anett az előző tanévben is bejutott a harmadik, döntő fordulóra, ezért már több elképzelésünk volt a feladatokról: a tavalyi tapasztalatokat felhasználva az idén tudatosan készültünk a "képtelen" szituációkra. Egy példa: nem tudsz úszni, de jelentkezel a kajakkenudzői állásra, alkalmasságról meg kell győznöd a bizottságot.

A felkészülés alatt volt-e olyan pillanat, amikor úgy gondoltad, hogy feladod?

Nem, egy pillanatra sem. Bár a harmadik forduló előtt egy héttel veszítettem el Edesapámat, meg sem fordult a fejemben, hogy nem folytatom a versenyt, már csak ömiatta sem. Kicsi korom óta azt mondta nekem mindig, hogy ha valamit elkezdek, be is fogom fejezni, bármilyen nehézség, akadály merüljön is fel közben. Biztosan érzem, hogy a harmadik fordulóban Apa velem volt, ő segített. Ez a tudat adott ott erőt a folytatáshoz.

Milyen volt a verseny, meséld nekünk róla!

Milyen volt a verseny, meséld nekünk róla!

Szükséges volt-e valamilyen taktika használata a gyorsabb, eredményesebb felkészüléshez?

Anett: A taktikám a felkészüléshez az volt, hogy szívesen foglalkoztam a franciával szabadidőmben is. Ez az „önsarkallás” és a bizonyítási vágy volt a hajtóerő a felkészülés alatt. Sokat köszönhetek Kádár Judit tanárnőnek, aki felajánlotta, hogy a szóbeli vizsgarészek előtt heti egy plusz órát gyakoroljunk.

Tanárnő: Sajnos a versenykiírás nem

Nagyon sokat segített az, hogy tapasztalatszerzés céljából tavaly is indultam az OKTV-n francia nyelvből. Így megtudtuk, mikre kell koncentrálni a felkészülés alatt. Az előző évi tapasztalatokból kiindulva céltudatosan „lehetetlen” szituációkra készültünk fel, mivel nem a sztenderd követelmények alapján állítják össze az írásbeli és szóbeli feladatsorokat.

Az első forduló novemberben zajlott le az iskolában, és itt csak írásbeli feladatlapot kellett kitölteni, amely alapján a 60 legjobb dolgozatot megíró tanulót hívták be a következő fordulóra. A második fordulót Budapesten rendezték meg. Itt a feladatsor sokkal komplexebb volt, mint az előző, mivel írásbeli (írás-készség, nyelvhelyesség, magnóhallgatás) és szóbeli (önálló témakifejtés) vizsgarészeket kellett megfelelni. Az itt elért eredmények alapján 34 versenyzőt hívtak be a döntőbe, melynek helyszíne

szintén Budapest volt. Két szóbeli feladatot kellett teljesíteni: egy vitán és egy interjúm kellett helytállni. Ez volt az a forduló, ahol abszurdabbnál abszurdabb szituációkba kellett beleképzelni magunkat. Érdekes, hogy elsősorban nem a versenyző nyelvtudását mérték, hanem a kreativitását, hogyan tud győztes felként kikerülni egy abszurd szituációból, és hogyan tud érvelni egy lehetetlen, olykor megvéthetetlen álláspont mellett a vitán. A harmadik fordulón részt vevő 34 tanuló mindegyike győzött, elért helyezése alapján kapott plusz pontokat a továbbtanuláshoz.

Kérem, Tanárnő, értékelje Anett eredményét!

Ha egy diák bármelyik tantárgy versenyén az országos döntőbe jut, az nagyszerű eredmény. Különösen igaz ez az OKTV-re, amelyet az oktatási statisztikák is a legrangosabb versenyként tartanak számon. Ez az egyetlen olyan tanulmányi verseny, amelynek országos döntősei (tehát a 30 legjobb tanuló) felvételi többletpontot kapnak.

Többek között ezért is tartom Anett 7. helyezését kiváló eredménynek. Francia nyelvből az országban a 7. legjobbnak lenni, ez egyébként is önmagáért beszél!

Horváth Nikolett 10.D

Az édesanya köszöntése

Anyák napját a legtöbb országban májusban tartják, Magyarországon május első vasárnapján ünnepeljük.

Az anyák megünneplésének története az ókori Görögországba nyúlik vissza. Akkoriban tavaszi ünnepeket tartottak Rheának, az istenek anyjának, és vele együtt az édesanyák tiszteletére. A történelem során később is voltak olyan ünnepek, amikor az anyákat is köszöntötték.

Angliában az 1600-as években, a kereszténység elterjedésével, az ünnep vallási színezetet is kapott. Akkoriban a hűsvétot követő negyedik vasárnapon, az anyák vasárnapján tartották az édesanyák ünnepét. A családjuktól messze dolgozó szolgálok szabadnapot kaptak, hogy hazamehesenek, és a napot édesanyjukkal tölthessék. A látogatás előtt külön erre a napra elkészítették az anyák sütijét az édesanyák számára.

Az Egyesült Államokban először 1872-ben ünnepelték meg Bostonban az anyák napját, Julia Ward Howe segítségével.

1907-ben a philadelphiai Anna M. Jarvis próbálta az anyák napját nemzeti ünneppé nyilváníttatni. Az ünnepet május második vasárnapjára tűzte ki, elhunyt édesanyja emlékére. Rengeteg időt és energiát szánt arra, hogy az ünnepet előbb állami, majd nemzetközi ismertségűvé tegye. Jarvis a célját 1914-ben érte el, amikor Woodrow Wilson amerikai elnök a napot hivatalos ünneppé nyilvánította.

Sajnos, azonban Anna Jarvis a népszerűsítésre fordított ideje miatt nem vette észre, hogy hamarosan az ünnepet "felkarolták" a virágkereskedők, üdvözlőlap-gyártók, cukorka- és ajándékkereskedők, akik Európában is propagálni kezdték az Amerikában elterjedt ünnepet, amelynek hatására az gyorsan népszerűvé vált kontinensünkön is. Az eredeti elképzeléshez képest - az élő és elhunyt anyák tisztelete - az ünnep eltolódott az ajándékozás, Jarvis véleménye szerint pedig főképp a virágkereskedők hasznának növelése irányába. További élete során oly hevesen tiltakozott az ünnep üzletiesedése ellen, hogy még a törvénnyel is szembekerült egy vehemens tüntetése során. Élete végére megbánta tettét, és nem akarta nevét Anyák Napjával kapcsolatba hozni.

Magyarországon 1925-ben a Magyar Ifjúsági Vöröskereszt tartotta az első ünnepet, a májusi Mária-tisztelet hagyományával összekapcsolva. 1928-ban már miniszteri rendelet sorolta a hivatalos iskolai ünnepélyek közé az Anyák napját.

www.tutilapok.hu/anyak-napja/eredete-idopontja

Akkor leszünk hűek az eredeti gondolathoz, ha nemcsak egy napot szánunk az édesanyáknak, hanem minden nap szeretettel gondolunk rájuk. S nem a virágok özönével próbáljuk pótolni azt a szeretetet, ami minden nap megilleti az édesanyákat. Imádkozunk értük, s adjunk hálát értük. Tegyük ezt úgy, ahogy Dsida Jenő tette ezt a következő versében.

DSIDA JENŐ: HÁLAADÁS

Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amíg ő véd engem nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel,
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restell.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad,
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.

Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este
imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve,
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban
itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad,
Istenem, köszönöm az édesanyámat.

Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigasztat várja.
Leborulva kérek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullását, áldd meg szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!!!

Bécsben jártak a gárdonyisok

Az Eszterházy Károly Főiskola és az Agraria Universitas Egyesület több héten keresztül szervezte a „Multikulturalizmus – kulcs a jövőhöz” nevű politikai-gazdasági-kulturális tehetséggondozó programot és tehetségkutató versenyt. A program során neves előadóktól hallgathattunk előadásokat Svájcra, Nyugat-Európa egyik legsikeresebb államáról. A rendezvényekre rendszeresen Dr. Szabóné Kállay Ágota tanárnő kísért el minket. Az előadássorozat végén egy verseny keretében a résztvevő diákokra került sor, hogy megmutassák tudásukat és előadói készségüket, s önállóan készítsenek és tartsanak előadást egy szabadon választható, Svájchoz valamilyen formában kötődő témáról.

A 3 középiskolából - két kategóriában (magyar, illetve német nyelvű) - összesen 16 diák előadását kísérhettük figyelemmel. Az eredményhirdetésen kiderült, hogy a gárdonyisok színvonalas munkáikkal ezen a megmérettetésen sem vallottak kudarcot.

*Magyar nyelvű előadás 1. hely Barkóczi Dávid 12.A,
4. hely Semegi Judit 11.K,
5. hely Kálmán Csenge 11.K.*

Német nyelvű előadás 2. hely Petrovai Dorina 11.C.

Jutalmunk egy egynapos, a főiskola által szervezett bécsi tanulmányút volt, melyre Jobbágyiné Reményi Henrietta és Csákváriné Veréb Valéria tanárnők kísérték el minket.

Az utazáson mindannyian nagyon jól éreztük magunkat, s ezennel szeretnék megosztani néhány számunkra maradandó élményt az iskolaújság olvasóival.

Az utazásra 2012. május 21-én került sor. A többi helyezést nyert középiskolás diákkal, tanáraikkal, néhány főiskolás hallgatóval és oktatóval hajnali 5 órakor, külön busszal indultunk neki az igencsak hosszúnak ígérkező útnak. Délelőtt 11 óra körül érkeztünk meg az osztrák fővárosba, ahol a Dunán áthaladva első állomásunk az ENSZ felhőkarcolókkal övezett bécsi központja volt. Szigorú

biztonsági ellenőrzések után bejutottunk a szervezet székházába, ahol beavattak minket a világpolitika rejtelmeibe és bonyodalmaiba. Idegenvezetőnktől sok-sok hasznos és érdekes információt tudhattunk meg a szervezet munkájáról és működéséről. Az előadás után egy kellemes félórát tölthetünk el a hatalmas épületkomplexum udvarán, ahol természetesen jó hazafihoz híven rögtön fölfedeztük a magyar zászlót az ENSZ-tagállamok lobogói között.

Ezután a belvárosba indultunk, ahol a Magyarország Bécsi Nagykövetségén láttak minket vendégül. A Mária Terézia korabeli gyönyörű barokk épület falai között betekintést nyerhettünk a diplomaták titokzatos életébe, s megismerkedhettünk Magyarország és Ausztria diplomáciai kapcsolataival. A magyar nagykövetségen őriznek néhány, mindenki számára jól ismert, Mária Teréziáról készült festményt is, amelyeket mindannyian megcsodáltunk.

Délután 3 óra szabad programot kaptunk, amelyet mindenki igyekezett a leghasznosabban és legélvezetesebben eltölteni. A kellemes időben bejártuk Bécs legtöbb híres látnivalóját, melyek közül kiemelkedik az egykori császári palota, a Hofburg és a város főtérén álló csodálatos gótikus templom, a Szent István-dóm (Stephansdom).

A városnézés mellett természetesen nem maradhatott el a vásárlás sem. Megfordultunk Bécs több bevásárló utcáján, s megpróbáltunk néhány emlékezetes ajándéktárgyat beszerezni.

A nap végén Collegium Hungaricumba látogattunk. Az intézet egy igen nemes feladatot lát el, a magyar kultúra osztrák népesség körében való terjesztését tűzte ki céljául. Egy rövid tájékoztató által megismerhettünk a szervezet működésével, és ízelítőt kaptunk aktuális programjaiból. Este 7 órakor nekivágtunk 5 órás hazafelé vezető utunknak. Késő éjszaka hazaérkezve mindenki megkezdhette az utazás fáradalmainak kipihenését.

Barkóczy Dávid 12.A

A dobogó csúcsán

Iskolánk az elmúlt évtizedek alatt és jelenleg is sok sportolónak ad lehetőséget a középiskolai tanulmányaik végzésére. Ezek közé tartozik Zajác Hanna, aki a ZF-Eger női pólócsapat tagjaként országos bajnok lett, s az idei tanévben érettségizik. Ismerjük meg őt, a bajnokot!

Hogyan kerültél kapcsolatba a vízilabdázással?

2004. júniusában kezdtem el ezt a sportágat, az akkori gerincferdülésem miatt javasolták az orvosok, hogy valamilyen vízi sportágat kell választanom. A póló mellett döntöttem, és lassan már 8 éve nem tudok lemondani róla. Az akkori edzőmnek, *Erdei János*nak is köszönhetem ezt, valamint szüleimnek is, hogy ilyen hosszú ideje támogatást nyújtanak nekem.

Miért jöttél át az egri pólósokhoz?

2010. májusában volt az Országos Serdülő és Ifjúsági Bajnokság, amiben az akkori győri csapattal indulunk, s kaptam egy remek ajánlatot *Kelemen Attilától*, hogy Egerben folytathatnám a vízilabdát, s nemcsak a korosztályos bajnokságomban, hanem felnőtt szinten is megmutathatnám, mit tudok. Átgondoltam a helyzetet, megbeszéltem szüleimmel, segítettek, és 2010. szeptemberében már itt kezdtem el tanulmányaimat és a vízilabdát. Természetesen az a tény is közrejátszott, hogy közelebb kerültem ezáltal az otthonhoz.

Eljöttél Győrből: új lakóhely, új iskola, új barátok. Mi jelentette a legnagyobb nehézséget számodra ezek közül?

Ha van az ember mögött valaki,

vagy bízik magában, és tudja, hogy jó lesz, amire vállalkozik, akkor a nehézségek nem is tűnnek olyan nehéznek. Természetesen félttem egy kicsit, hogyan fogok tudni beilleszkedni. De gyorsan pörögtek a napok, és gyorsan tudtam megtalálni a helyem itt, Egerben. Az iskolában örültem annak, hogy a tanárok megértőek voltak velem. Barátokat pedig mindig talál az ember, hogy megosszuk velük bánatunkat vagy örömünket.

Hogyan sikerült beilleszkedned az egri vízilabdázó lányok közé?

Barátságos és elég kitarulkozó embernek tartom magam. Sokan mondják, hogy a női csapatokban elég sok veszekedés, féltékenykedés van. Őszintén mondhatom, ez nálunk nincs így. Egy csapat vagyunk, egymásért küzdünk. Sok mindent lehet tanulni egymástól. Én ezt kaptam ettől a csapattól, és remélem, a lányok szemében nem okoztam csalódást.

Milyen feladatot kaptál a csapatban?

A magasságomhoz és az alkatomhoz mérve az edzőm a szélső, megúsó illetve az átlövő posztot szánta nekem. Persze, ez nem azt jelenti, hogy más poszton nem tudok játszani, hiszen egy meccs alkalmával mindenhol ugyanolyan jól kell teljesíteni.

El tudnád mondani, milyen érzés országos bajnokcsapat tagjának lenni?

Gondoltam, hogy megkapom ezt a kérdést. Szavakkal nem írható le az érzés, mikor már csak pár másodperc van hátra a meccsből, és tudom, hogy percek múltán a nyakamba akasztják az aranyérmeket, azt a bizonyos aranyérmeket, melyért egész évben együtt dolgoztam a csapattal. Felemelő, fantasztikus és egyben boldogságos érzés.

Biztos rengeteg edzés és munka áll a siker mögött. Miből áll a napirended?

Edzésekből és tanulásból tevődnek össze a napjaim. Reggelente iskolában kezdem a napjaimat, majd az első két óra után az igazgató úr engedélyével elmegyek edzésre, ahol vagy vízi edzést tart az edzőm vagy kondis edzést. Ezek általában másfél órán át tartanak. Majd rohanok vissza iskolába az óráimra. Szünetekben gyorsan elkérem az osztálytársaimtól a lemaradt órák anyagát, és délután megpróbálom, azt pótolni. Estefelé pedig újra indulok edzésre, ami szintén másfél órán át tart. Ez történik általában a hétköznapjaimon. Az ideény meccsei pedig hétvégére esnek.

Most érettségizel a Gárdonyi 13. E osztályában. Hogyan jut elegendő idő mindenre?

A szüleimtől tanultam meg, hogy mindig mindennek megvan a maga ideje. Ha össze tudom egyeztetni az iskolát és a vízilabdát, akkor gördülékenyen fognak menni a dolgok, így jut időm az érettségire való felkészülésemre és arra is, hogy helyt álljak az edzéseken. Nem mondom, hogy nem fárasztó, de ha van egy célom, és szeretem azt, amit csinálok, akkor ez gyerekjáték.

Hogyan szoktad meg az új iskolai közösséget?

Mindkét helyen nagyon jól érzem magam. Az iskolában is és a pólós lányok között is megtaláltam a helyem. Nem volt nehéz megszoknom, hiszen nagyon kedvesek voltak velem az osztálytársaim is. Szeretném megköszönni nekik, hogy biztattak és segítettek, sőt még a mérközéseinkre is kilátogattak. *Miért a Gárdonyit választottad Egerben, hisz rengeteg középiskolába mehettél volna?*

Az edzőm ajánlata az iskolát. Örülök is annak, hogy ide járok, mert elég erős színvonalú iskolának tartom, ami azért jó, hogy rendszeresen fel tudtak készíteni az érettségire, és helyt tudok majd állni a felsőoktatásban is.

Megtisztelő érzés volt gárdonyisnak lenni. Bár csak 2 évet töltöttem itt, de nagyon jól éreztem magam e falak között. Sok barátot tettem szert, a tanáraink bár néha szigorúak voltak, de sok mindenben segítettek, amit ezáltal szeretnék megköszönni nekik. Osztályfőnökömnek, *Egedné Gerencsér Ildikó*nak is köszönettel tartozom, hogy segített ezalatt a 2 év alatt beilleszkednem. *Milyen terveid vannak a jövőddel kapcsolatban?*

A vízilabdát még egy jó darabig nem szeretném abbahagyni. Mivel még egy éves szerződés van a klubommal, így maradok Egerben, itt szeretnék továbbtanulni a főiskola rekreáció és egészségfejlesztés szakán. Szándékaim közé tartozik, hogy egy külföldi csapatba, és a magyar felnőtt válogatottba is bekerüljek.

Köszönjük, hogy válaszoltál a kérdésekre. Diákbabona, hogy nem szabad ilyenkor sok sikert kívánni. Ezért azt kívánjuk, hogy továbbra is legyen erőd és elszántságod a terveid megvalósításához.

KO

Névjegy

Bemoit Labayaesse francia lektor

Mikor érkezted Magyarországra?

2011 augusztusának végén.

Milyen szervezet segítségével jöttél hozzánk és kivel?

A Magyar-Francia Ifjúsági Alapítvány (Fondation Franco Hongroise pour la Jeunesse) segítségével, de senkit sem ismertem Magyarországon, teljesen egyedül érkeztem. Azt azért persze igyekeztem megtudni, hogy lesz-e más francia lektor is Egerben, így ismerkedtem meg facebookon Noémivel, a másik lektorral, akivel rögtön meg is beszéltek, hogy találkozunk itt, Egerben.

Miért lettél lektor?

Otthon, Franciaországban eredetileg történelem-földrajz szakos tanár vagyok (nálunk ez egy tantárgy), azt hiszem, ebből is látszik, hogy nagyon szeretek fiatalokkal dolgozni. A másik dolog, ami számomra nagy motivációt jelentett az, hogy nagy örömöm lelem abban, hogy más nemzetiségű fiatalokhoz kicsit közelebb hozhatom a francia

kultúrát, filmművészetet, zenét, politikát, és mindemellett persze bármiről beszélgethetek velük. Ezt nagyon jó dolognak tartom.

És miért éppen Magyarországot, azon belül pedig miért pont Eger választottad?

Azért jöttem Magyarországra, mert nagyon kíváncsi természetem van, és szeretek ismeretlen dolgokat, helyeket felfedezni. Magyarország is ilyen hely volt: kíváncsi voltam rá. Eger pedig úgy választottam, hogy interneten nézegettem a magyar városokat, és Eger nagyon megtetszett, aranyos kis város. Azóta már jártam Budapesten, Miskolcon, Debrecenben, Gyöngyösön, Tiszaújvárosban és Pécsen, de még mindig Eger a kedvencem.

Mit gondolsz a magyarokról?

Nagyon kedvesek, bár időnként, amikor elintéznem vagy kérnem kell valamit, nehezen értjük meg egymást, hiszen nem beszélnek franciául. Ezzel együtt nagyon segítőkészek, mindent elmagyaráznak, elmutogatnak nekem. Szerintem mi a legnagyobb különbség a magyarok és a franciák között?

Szerintem a legszembetűnőbb különbség, hogy ha Magyarországon találkozol valakivel, mindig szíával köszönnek, még akkor is, ha aznap többször is összefutottunk. Mi, franciák nem mindig azt mondjuk, hogy „Salut” (Szia), sokkal gyakrabban használjuk a napszaknak megfelelő köszönéseket, még baráti körben is. A másik különbség, hogy a magyarok mindig éhesek, mindig esznek. Franciaországban az emberek többsége egy nap csak háromszor eszik: reggel, délben és este.

Milyen nyelveken beszélsz?

Beszélek svédül, angolul és spanyolul. Szerettem volna magyarul is megtanulni, két hónapig próbálkoztam

is vele, de feladtam, mert annyira nehéz volt. Nagyon bonyolult nyelv. Persze néhány egyszerű mondatot azért ismerek, tudok tízig számolni, köszönni és pizzát rendelni.

A magyarok szeretik megkérdezni a külföldiektől hogy mit gondolnak a magyar ételekről. Neked mi a kedvenced?

A gulyás és a tejfőlés uborkasaláta. Ezeket nagyon szeretem.

Na és a magyar borok? Ezt egy franciától feltétlenül meg kell kérdezni.

Szerintem a legjobb magyar borok a tokajiak, de az egri bikavér is kiváló minőségű.

Mivel töltöd a szabadidődöt?

Nagy focirajongó vagyok, szeretek meccset nézni és játszani is. A kedvenc csapatom az FC Barcelona, és otthon, Toulouse-ban is szoktam focizni, persze csak amatőr szinten.

Mi a legemlékezetesebb egri élményed?

Talán az éjszakai túra, amikor éjjel 11 és hajnal 6 óra között néhány barátommal megmásztam az Eged-hegyet. (A túra 16 km volt.) A másik dolog, amit még nagyon élvezek Egerben, az a termásvíz. Ezt imádom!

Befejezésül még egy utolsó kérdés: mik a teveid a következő évre?

Úgy tervezem, hogy a nyarat otthon töltöm, augusztus végén pedig a Fülöp-szigetekre utazom, ugyanis a jövő évre ott kaptam lektori állást. Tudom, elég messze van, de én választottam, és éppen ezért nagyon kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz majd ez az év.

Köszönjük a válaszaidat, és reméljük, azért még visszalátogatsz Magyarországra.

Ebben biztos vagyok, és bár a pontos időpontot még nem tudom, de mindenképpen szeretnék még visszajönni ide, nagyon megszerettem Eger.

A riportot készítették: Ballagó Júlia 11.K, Mezei Anna 12.A, Császár Anett 13.K

„Máriával, Jézus anyjával”

1. Erdélyi kirándulás

Az idei pünkösdkor csodálatos kirándulásban volt részem. Miért? Mert Jónéhány gárdonyissal együtt útra keltem, hogy részt vegyek a csíksomlyói zarándoklaton. Ez azonban nem csupán a búcsújárást jelentette, hanem annál sokkal többet: olyan élményekkel lettem gazdagabb, melyekre azt hiszem, egész életemben emlékezni fogok.

De mikor is kezdődött mindez? Május 23-án, hajnali két óraker, ugyanis ekkor indult útnak Erdélybe a gárdonyis diákokat és tanárokat szállító két busz. A korai indulás és a kényelmetlen buszozás miatt kicsit fáradtan érkeztünk meg a koraregeli órákban utunk legelső állomására, Nagyváradra, ahol a püspöki

palota kertjében tett rövid nézelődés után a helyi atya vezetésével közösen megtekintettük a székesegyházat, benne az egyházi gyűjteménnyel és lovagkirályunk, Szent László hermájával. Majd a Király-hágón tett rövid megálló és a bánffyhungyadi református templom meglátogatása után érkeztünk Kolozsvárra. Itt utunk főszervezőjének,

Köves Gyulának köszönhetően nagyszerű idegenvezetőnk volt: egy helyi zsrnaliszta, aki tökéletesen ismerte a várost, annak minden épületét, Kolozsvár és Erdély egész történelmét, és az itt töltött három óra alatt mindezt szá-

momra, de azt hiszem, mások számára is rendkívül élvezetesen adta elő, szinte nem is éreztem az idő múlását, olyan magával ragadó volt az előadása.

Így a hosszú buszozás és a sok városnézés után jól elfáradva érkeztünk Zetelakára, a kis székelyföldi faluba, ahol a szállásunk volt. Itt rögtön az érkezés után felejthetetlen élményben volt részem: a népviseletbe öltözött székelyek olyan meleg szeretettel vártak bennünket, amelyet én itthon, Magyarországon teljesen ismeretlen emberektől még soha nem tapasztaltam. És ezt a szeretetet, mellyel ők valóban mint „anyaországi” testvéreikre tekintenek ránk, az egész erdélyi út alatt érezhettük.

Másnap Székelyföld és talán egész Erdély legszebb tájait láttuk. Ekkor már a buszozás is élvezetessé vált számomra, ami nem is csoda, hiszen utunk a Hargitán és a Görgényi-havasokon keresztül vezetett, ahol út közben meg is álltunk egy rövid piknikre a festői szépségű Bucsin-tetőn. Így érkeztünk el a Gyilkos-tóhoz, ahol - csoportunk néhány másik tagjával - még a csónakázást is

kipróbáltam. Majd a nap következő nagy látványossága a Békás-szoros volt, ahol megdöbbentő volt számomra a természet hatalmas ereje, hiszen az égbe tornyosuló sziklák között egy

kicsi, de annál gyorsabb hegyi patak alakította szűk szoroson sétáltunk végig. Végül este, az aznapi élmények lezárásaként a zetelaki templomban egy közös szentmisén vettünk részt, amely nagyon bensőséges volt, hiszen csak a gárdonyis zarándoklat résztvevői voltak jelen, a misét a gyalogos zarándokok lelki vezetője, Racs Csaba atya mondta, Bisztriczki tanár úr pedig gitáron kísérte az énekeket.

Pénteken a csoportunk már körülbelül a felére fogyatkozott, hiszen a gyalogos zarándokok már hajnalban elindultak, hogy másnap ők is időben megérkezzenek a csíksomlyói búcsúba. Mi tehát kevesebben, de Köves Eszter tanárnővel kiegészülve barangoltunk tovább Székelyföld szívében. Aznap az első úticélunk Parajd volt, ahol a sóvidék központjában mehettünk le a föld alá, a hatalmas sóbányába. Szerintem mindenki nagyon élvezte, hogy egy kicsit kipróbálhatta még a gyerekek számára kialakított nagy hintákat is, ami nemcsak tilos nem volt, hanem ráadásul a légutak tisztulását is elősegítette (legalábbis az idegenvezető ezt mondta). Ezután a kerámiáról híres Korondra látogattunk, ahol mindenki kedvére vásárolhatott a szébbnél szebb fazekas remekművekből, fa tárgyából és népi motívumokkal díszített ruhákból. Ezután látogattunk el Farkaslakára, ahol a székelység nagy írójának, Tamási Áronnak a sírja előtt tisztelegtünk. Végül a nap utolsó közös programja „a legnagyobb székely”, Orbán Balázs szejkei sírjánál való közös megemlékezés és rövid ima volt. Itt természetesen gyönyörködtünk a rengeteg, mesterien faragott székelykapuban, amelyek szintén a sírnál vannak felállítva. A székelykapukban talán az a legszebb, hogy nemcsak emlékműveknél látni őket, hanem szinte minden háznál, mégpedig újonnan faragottakat is. Azt hiszem, többek között erre mondhatjuk azt, hogy ők, a székelyek valóban képesek megőrizni, fenntartani hagyományait. Így telt hát a búcsú előtti nap, amikor a programok és a vendéglátó családotól kapott finom vacsora után mindenki igyekezett alaposan kipihenni magát, hogy másnap korán reggel indulhassunk a csíksomlyói „Nyeregbe”.

Így szombaton, már három nap erdélyi kirándulással a hátam mögött, a búcsún olyan fantasztikus élményben volt ré-

szem, amit csak az tud igazán megérteni, aki járt már Csíksomlyón, hiszen az tudja, amit most én is megéreztem: ez valóban meghatározó lehet az ember egész életére, mégpedig a hitélet és a magyarságtudat szempontjából is. Végül a szombati napunk méltó befejezése volt az a kétórás néptáncbemutató, amelyet Zetelakán, a művelődési házban láttunk, és amelyet a helyi általános iskola és a gimnázium tanulói adtak elő. Saját népviseleteikben (a házigazdánktól megtudtuk, hogy minden székely gyereknek saját népviseletet varratnak) táncolták a székely táncokat, énekelték népdalaikat, és mondták el erdélyi költők verseit, ami azért volt különösen szép, mert számukra mindez az életük részét jelenti, és egyben egy olyan erős szál, mely szülőföldjükhöz és magyarságukhoz köti őket, ezzel segítve a fennmaradást, még ha el is szakították őket az „anyaországától” (ők így nevezik Magyarországot).

A búcsút követő nap ismét felejthetetlen volt: ekkor keltünk útra, hogy feljussunk a Madarasi-Hargita 1800 méter magas csúcsára. Annak ellenére, hogy az eső időnként elkezdett szemerkélni, kirándulásunk már a legelejétől fogva nagyon jó hangulatban telt. A hegycsúcsra vezető hosszú út első részét ugyanis teherautókkal tettük meg, az út viszont nagyon hepehupás volt, így a hatalmas zökkenéseknél az egész népes társaság nagy nevetésben tört ki, a poénok pedig szintén záporoztak. Ezután érkeztünk meg a menedékházhoz, ahonnan már gyalog folytattuk utunkat, és a nagyjából másfél óras, emelkedőn és igencsak saras hegyi ösvényeken

megtett túra után érkeztünk meg a Hargita csúcsára. Sajnos a kilátásban nem gyönyörködhattunk, mert egy felhő ereszkedett le a hegyre, így olyan érzésünk volt, mintha novemberi sűrű ködben lennénk. A hegytetőn viszont körbe tudtuk állni az Eger és Zetelaka által közösen állított kopjafát, ahol rövid imát és éneket mondtunk. A Hargi-

tán azonban nemcsak köd, de olyan hideg is volt, hogy egy helyen még havat is találtunk, így nem is lehetett kérdés, hogy megállunk-e egy rövid hócsatára.

És ez május 27-én történt!

Miután a teherautókkal sikeresen lejöttünk a hegyről, és visszaértünk Zetelakára, a nap másik, szintén gyönyörű programja az esti szentmise volt a falu templomában. Ekkor érkeztek meg a búcsúból a helyi zarándokok, a pünkösdi vasárnapi ünnep az ő bevonulásukkal kezdődött. A mise pedig fantasztikus élmény volt: a templom (ami egy kisebb faluhoz képest meglehetősen nagy) zsúfolásig megtelt, a helyiek mind népviseletben voltak, és az egész mise alatt azt hiszem mindnyájan azt éreztük, összetartozunk. Nagyon különleges élmény ez, nem is lehet igazán visszaadni. A helyi atya azt mondta szentbeszédében, köszöni, hogy mi évről évre elmegyünk hozzájuk, mert az ad nekik erőt a nehézségekben, hogy tudják: mi mellettük állunk. Szerintem ez azonban sokkal nagyobb, de legalább ugyanakkora erőt ad nekünk, mert ők olyan példát mutatnak nekünk hazaszeretéből, amit mi, Magyarországon élő magyarok csak tanulhatunk tőlük. Többek között ez volt az egyik legmeghatározóbb tapasztalata utunknak.

Aznap viszont elérkezett a búcsú estéje, amikor a székely családdal utoljára ültünk a vacsoraasztalhoz, és beszélgettünk a finom ételek mellett. Hétfő reggel nagyon nehéz volt elbúcsúzni, de ennek is be kellett következnie, hogy útnak indulhassunk hazafelé... pedig nem is éreztük úgy, hogy nem vagyunk otthon. Az utolsó nap először Fehéregyházán állt meg a buszunk, ahol a szabadságharc költője, Petőfi Sándor síremléke előtt róttuk le tiszteletünket, majd megtekintettük a Petőfi Emlékmúzeumot, ahol a poétáról szóló részletes kiállítás mellett a reformkor és szabadságharc irodalmi-kulturális

életébe is betekinthettünk. Ezután délre érkeztünk Marosvásárhelyre, itt az eső miatt csak egy rövid városi sétát tettünk, majd útban hazafelé megálltunk Körösfőn, ahol ki-k kedvére vásárolhatott magának még egy-két erdélyi kézműves tárgyat. Ezután már csak egy erdélyi megálló volt: a Király-hágón - mindenki nyugodtan megvacsorázhatott -, így este tíz óra körül meg is érkeztünk Egerbe.

Végezetül azt a mondatot szeretném idézni, ami az egész út alatt a legnagyobb hatással volt rám. Ez a régi székely himnusz utolsó két sora: „Haza-jöttünk, megáldott a Csíksomlyói Szűz Mária.”

Ballagó Júlia 11.K

2. Gyalogos zarándoklat

Pénteken hajnalban a zetelaki plébános miséje után indultunk neki a hosszú „sétának”. Zetelakáról majd 300 ember indult, hogy nekivágjon a zarándokútnak. A gyaloglás nagyon kimerített minket, ám a pihenők után újult erővel indultunk tovább. Az út sáros volt, de nem adtuk fel küldetésünket. Élvezettel ugráltuk át a kisebb pocso-

lyákat, és ügyesen keltünk át a nagyobb patakokon. Az utunk során sok helyen vártak kaláccsal a helyi emberek. A figyelmességük és a kalács is igazán jólesett mindannyiunknak. A betonúton jóérzéssel mentünk, hiszen az arra járó járművek hangjelzéssel fejezték ki tiszteletüket az elszántságunk iránt.

Bár a gyalogos zarándoklat élményekben gazdag volt, megváltásnak éreztük, mikor megérkeztünk a szállásra. Büszkék voltunk magunkra, hogy sikerült teljesíteni a 47 km-es utat. Mielőtt mindenki álomba merült, átgondoltuk ennek a csodás napnak az élményeit. A búcsú napját már mindenki izgatottan várta, mert tudtuk, éreztük, hogy életünk egy jelentős eseménye lesz ez. Mielőtt felértünk volna a búcsú helyszínére, előtte egy keresztúton vettünk részt. Mikor megérkeztünk a Nyeregbe, elfoglaltunk egy helyet magunknak. Itt csatlakoztak hozzánk a busszal utazók. Közösen részt vettünk az ünnepi szentmisén. A mise lelkesítő volt, rengeteg ember járult szentáldozáshoz. Ezután visszaindultunk Zetelakára, ahol a szállásadók már vártak minket. Másnapra kipihentük magunkat, a többiek pedig „szekérrel” mentek a Hargitára. Este közös szentmisén vettünk részt, amin Csaba atya tartotta a prédikációt, és szenzációs történetet mondott a denevérekről. Számunkra életre szóló élmény volt ez az erdélyi utazás, és reméljük, hogy még sok éven keresztül élvezhetjük Erdély szépségeit újra és újra.

Sasi Kira 7. C

3. A szentmise

Valószínűleg már mindannyian hallottatok erről az ünnepségről, illetve találkozóóról, hiszen - ha személyesen nem is vettetek még részt rajta - a tv vagy a rádió közvetítéseiből biztos értesültek már a búcsú létezéséről.

A csiksomlyói búcsú középpontjában egy rendhagyó mise áll. Eltér a hétköznapi (illetve vasárnapi) miséktől, ugyanis sokkal több atya áll az oltárnál sokkal több ember előtt, és nem egy gyönyörű templom falai között, hanem egy csodálatos dombon, a szabad ég

alatt. Ezt a dombot a hagyomány Nyeregnek nevezi különleges alakja miatt, és történelme is régre nyúlik vissza. 1567-ben ugyanis, amikor János Zsigmond seregei betörték a vidékre, rengeteg székely katona életét feláldozva védte meg a katolikus hitet az erdélyi fejedelem unitárius vallásának erőszakos terjesztésével szemben. A nyeregben található fenyőfák az ő emléküket őrzik, ezek a székely katonák kopjafái. Kezdetben a környező falvak lakói erre az önfeláldozó tette emlékezve és a hősök előtt tisztelegve zarándokoltak el az ott tartott pünkösdi misére, de az idők folyamán ez egy óriási mozgalommá nőtte ki magát. Ugyanis ez a rendhagyó mise kapott egy második jelentést is: a magyarság nagy találkozója lett. Magyarok százezrei jönnek el erre a néhány órára (az idei búcsún kb. 400.000-en vettünk részt), éljenek

Sopronban, a Felvidéken, Bécsben, Washingtonban vagy akár Seattle-ben. Eljönnek, hogy csodálatos, felemelő és békés módon kifejezhessék magyarságukat, hogy találkozhassanak elszakított magyar testvéreikkel. Erdélyben, Székelyföldön óhatatlanul eszébe jutnak, újra feldühítik és elszomorítják a magyarságot a trianoni békediktátum igazságtalan következményei. De azzal, hogy évről évre egyre többen veszünk részt ezen a búcsún, megmutatjuk a világnak és magunknak, hogy Magyarország nem felejt el a más országokba csatolt lakóit, hogy támogatja őket, és valójában ez a pünkösdi nap Csiksomlyón már a magyar összefogás napja is lett.

Rengetegen jönnek a búcsúba vallásos okokból, de sokan vannak, akik talán még megkeresztelve sincsenek, ők a magyar vonatkozások miatt látogatnak ide, de szerintem legtöbben azok vannak, akik mindkettő megéléséért zarándokolnak Csiksomlyóra.

Hihetetlenül felemelő érzés, amikor

a hatalmas tömeg hallgatja a misét, de még akkor is egyre csak jönnek és jönnek a gyalogos zarándokcsapatok, és a nyereg zsúfolásig megtelik a világ minden pontjáról ideérkezett magyarokkal. És milyen csodálatos, hogy odafent nincsenek rendőrök vagy szervezők, és az emberek mégsem lökdösődnek, hanem egymást segítik a kicsit csúszós és meredek visszaúton.

Számomra óriási élmény volt az idei búcsú, hiszen amellet, hogy az eső sem esett, megerősödtem hitben, és magyarabbnak éreztem magam, mint bármikor máskor vagy máshol.

Én azt tanácsolom, ha lesz rá lehetőségetek, mindenképp látogassatok el erre a nagyszerű, legendás helyre, hogy átélhessétek azt az élményt, amikor több mint 400 000 ember énekl egyútt a magyar és a székely himnuszt az ég alatt, egy - nem is olyan - idegen országban.

Tóth Anna 11.K

Tanáraink elismerése

Pótáné Marton Mária tanárnőnek adományozta „Eger város kiváló pedagógusa” kitüntetést Eger Megyei Jogú Város Közgyűlése pedagógusnapon.

Eger Megyei Jogú Város dícsérő oklevelet adományozta a tehetséggondozásban végzett kiváló munkájáért Karóczkai Júlia, dr. Andó Jánosné, Kádár Judit, Kovács Mária tanárnőknek.

Az elismerésekhez szívből gratulálunk.